

L'ORQUESTRA XVI-XXI DE LA U.R.V. VISTA PEL SUKRAM, HABITANT D'UNA ALTRA GALÀXIA

Markus Schikora. Professor de Música a l'ensenyament de Mestre i director de l'Orquestra XVI-XXI

Benvolgut Neila,

Ja saps que fa poc temps vaig arribar a una ciutat de la Terra anomenada Tarragona. Hi he trobat un lloc molt interessant, la universitat, que es dedica a formar els professionals d'èlit del país: gent que guareixen malalties, els que aprenen a tenir sempre raó, inventors d'estris que no reconec i màquines estranyes, uns que sabran l'art de guanyar diners fent malbé la terra, i molts d'altres.

Hi ha també éssers entre ells que estudien les pedres antigues i històries passades. Miraré, però, de descriure't l'ocupació que m'ha semblat més estranya: són una mena de navegants que cerquen informació en unes caixes enganxades en unes taules plenes de botons. Es veu que aquests són els que es tenen per més savis; un concepte de saviesa ben diferent del nostre, estimat Neila: per als habitants de la galàxia que ens ha vist néixer, és savi qui coneix l'amor, la pau i la felicitat, i ho sap ensenyar als altres. Els terranauts navegants de les taules de mil botons són sovint molt joves, no parlen gaire i no els he trobat mai posant pau en situacions conflictives. Diuen conèixer com fer més fàcils tots els treballs i perden deu n'hi dó les hores entrellucant les informacions.

A Tarragona hi ha pedres i edificis de gran bellesa. Al que anomenen «la catedral» hi vaig escoltar un concert que em va deixar bocabadat: la música l'havia escrit algú nascut fa tres-cents anys; hi intervenien molts instruments i encara més cantants. Vaig poder, gairebé, oblidar la terra i sentir que em retrobava amb tu. Hi

havia unes caixes de fusta de diferents mides, que donaven ressonàncies a grups de cordes de metall. També sorgia música d'uns tubs que es bufaven (de fusta els més suaus i de metall els més brillants). Com que el seu so em va apropar tant a la nostra galàxia, vaig interessar-me per aquests instruments. Així he sabut que des de fa pocs mesos la Universitat ha organitzat el que els terranauts anomenen una orquestra de vent: es diu "orquestra XVI-XXI" perquè toquen música de tots aquests segles. El seu director m'ha fet saber que assagen tots els dimarts, de les set a les nou del vespre, i que preparen un concert per a finals del mes de maig. M'ha explicat també quins són els instruments que poden participar-hi: flautes, trombons, tubes i timbals. Quan torni, et duré una caixa de sons perquè puguis sentir-los tots a la vegada.

Quan he preguntat a un dels músics per què vol ressuscitar músiques tan antigues, m'he adonat que el fet de tocar junts sembla facilitar-los el contacte amb el que nosaltres anomenem saviesa. La paraula, que ve d'una llengua ja morta, té el mateix significat que assaborir una cosa i la música és un camí molt planer per arribar a tastar la saviesa d'altres èpoques i guanyar-ne per al present.

Vull provar de barrejar-me com un més en aquesta activitat perquè sovint em sento sol i diferent... i sospito que si aprenc a tocar un dels seus instruments hauré trobat una possibilitat per a estendre fins a tu les meves ales.

T'abraço, Sukram.

